

Onze Vader, die in de hemel zijt, uw naam worde geheiligd.

Hoe vaak hoor je iemand niet zeggen dat hij wel gelooft dat er iets moet zijn, maar wat dat iets is, blijft vooralsnog een gesloten boek. Zo geloofde de filosoof Aristoteles ook dat er iets was. Hij definieerde God als een vage, schimmige en vooral onpersoonlijke kracht. Hij sprak over God als 'de zaak zonder oorzaak; de onbeweeglijke beweging.' Niet dat hij volkomen ongelijk had. God is de zaak zonder oorzaak en ook is Hij een onbeweeglijke beweging, maar zo'n houding getuigt toch zeker niet van een warme relatie.

Stel je voor dat je enthousiast tegen een ongelovig persoon zegt dat je weer zo heerlijk hebt gezongen over de onbeweeglijke beweging. Hoogstwaarschijnlijk haalt hij dan zijn schouders op en loopt hij maar liever zo snel mogelijk weer door. Aan zo'n relatie heb je niet veel in tijden van duisternis en tegenspoed.

Jezus zag dat anders. Die kende de Vader door en door. Jezus zei, de Vader en Ik zijn één. Als Jezus over de Vader sprak waren Zijn ogen waarschijnlijk vol vuur, respect en eerbied. Als Jezus bad moesten de discipelen de heilige liefde van God gevoeld hebben. Ze zagen hoe het gebed Jezus steunde, Hem veranderde en inspireerde. Zo hadden ze nog nooit een priester zien bidden. Die wonderbaarlijke intimiteit, de liefde die van het gezicht van Jezus straalde na het gebed en de wonderlijke kracht die Jezus telkens weer bezat...Dat was nog eens wat anders dan het afraffelen van een gebed zodat er eindelijk gegeten kon worden. Zoals Jezus bad, bad niemand.

Daarom vroegen de discipelen aan Jezus: "Heer, leer ons hoe we moeten bidden." Ze waren diep onder de indruk. Zo'n relatie met God wilden ze ook wel hebben. En Jezus wilde het hen maar al te graag leren. Toen zei Hij, "Als u bidt, zeg dan: 'Onze Vader in de hemelen...'* In die twee kleine woorden ligt het geheim al besloten. "Onze Vader."

God is een Vader. Geen onbeweeglijke beweging, geen zwevende, schimmige kracht en geen onpersoonlijke natuurwet zoals de zwaartekracht. God is onze Vader.

Als je alle liefde van de beste moeders en de beste vaders die deze wereld ooit heeft gekend; al hun goedheid, hun offers, hun aandacht en genegenheid, hun geduld, wijsheid en tederheid, zou verenigen en die in één persoon zou stoppen, dan nog zou de liefde die die ene persoon zou uitstralen, slechts een vage afspiegeling zijn van de ware liefde van God voor ieder afzonderlijk mens. Onze menselijke liefde kent beperkingen. Misschien vind je de postbode bijvoorbeeld best een aardige man, maar de liefde voor je eigen familie gaat toch heel wat verder. Maar niet bij God. Gods liefde is zonder beperkingen en is onvoorwaardelijk. Hij is de Vader.

*Wij hoeven dus geen slaven van de angst meer te zijn. Nee, God heeft ons een andere geest gegeven. Wij zijn door Hem aangenomen als zonen. En doordat Zijn Geest in ons woont, roepen wij: "Abba! Vader!" **

Ons gebedsleven zou dan ook gekarakteriseerd moeten worden door dat grenzeloze vertrouwen dat een klein kind heeft als het opkijkt naar vader. "Dat is mijn vader; die kan alles. Bij hem ben ik veilig." Bidden is hetzelfde als wanneer dat kindje bij vader op schoot klimt en zich veilig voelt en zich vol overgave tegen vaders borst aanlijft. Dat is de betekenis van "Onze Vader."

En als jij nu eens een vader had die je dat gevoel helemaal niet gaf? Een vader die hard was, onbuigzaam of misschien nog wel erger? Dan is jouw idee over een liefhebbende vader misschien zo mooi niet. Vraag God je te genezen en je de waarheid te tonen van Zijn allesomvattende liefde en het beeld van een waarachtige Vader weer te herstellen. Menselijke liefde kan enorm tekort schieten en teleurstellen. De menselijke liefde is onvolmaakt, maar Gods liefde niet. Bij de ware Vader is alles goed.

*Lukas 11:1

* Romeinen 8:15

